

Oblékat nahého

otec Jiří Kaňa

„Oblékat nahého.“ V dávných Ježíšových dobách měli lidé šaty velmi jednoduché. Byla to vlastně přepásaná tunika, muži ji měli po kolena, ženy po paty a přes ni plášť. Ve dne je plášť chránil před sluncem a větrem, v noci před zimou. Kdo ho neměl, moc trpěl. Rozdělit se o takový

plášť nebo ho dokonce darovat, bylo proto velkou záchranou.

Šaty však sloužily i k tomu, aby se v nich bohatí lidé předváděli a ukázali, jak jsou bohatí a že se nemíní přátelit s chudáky. Darovat proto chudákům pěkné šaty znamenalo, že jimi nepohrdáme. A boháče tím napome-

nout, že by měli pečovat o důležitější šaty – to je o dobré skutky, do kterých by se mělo obléct jejich chudé srdce...

Dá se tento skutek milosrdenství vykonat i dnes? A může ho udělat dítě, školák, ministrant? Určitě! Maminka může jednou za rok udělat kontrolu našeho oblečení, a když se ukáže, že je nepotřebujeme ani my, ani nikdo jiný z rodiny, může je nabídnout Charitě a odnést do charitativního „šatníku“ pro chudé.

Šaty ale také chrání naši důstojnost a neměli bychom se proto zbytečně odhalovat, ani si prohlížet nahé lidi. A neměli bychom se druhým posmívat a pohrdat jimi, když mají jen obyčejné šaty ze „sekáče“. Může se třeba stát, že na podzimní výpravě kamarád podcení oblečení a my mu půjčíme svou mikinu bez strachu, že nám ji zašpiní nebo v ní zmokne. Nebo se i stalo, že se jeden kluk na výletě přejedl všeho možného, rozbolelo jej břicho, a protože nestihl najít vhodný záchod, pustil to „nevoňavé“ do kalhot. Bylo mu tak trapně, že začal brečet, i když byl školák. Vedoucí šli s ostatními dál, aby si toho nevšimli, a my jsme mu pomohli se umýt, půjčili vlhčené ubrousky a čisté kalhoty. Byl moc vděčný, že jsme ho zachránili před posměchem.

„Odívání nahého“ tedy znamená spíš chránit čest a důstojnost druhého. Nemusí k tomu být každé potřeba šaty. Někdy stačí jasné slovo nebo kus odvahy zastat se její, obhájit ho, když se mu druzí posmívají a pohrdají jím.

Foto: adam121 - Adobe Stock

Olympijský kaplan

Že kněz může být kaplanem vojenským, to jsme se dozvěděli v minulém čísle. Že jsou kaplani vězeňští, nemocniční, ba že existuje i kaplan Hradní stráže, to jsme už v Tarsiciovi psali. Ale že v naší zemi máme kaplana olympijského, to jste se v našem časopise ještě nedočetli. Až do této chvíle, protože vám právě představujeme otce Oldřicha Chocholáče, olympijského kaplana.

už v roce 1988 na olympiádě v Soulu. Být olympijským kaplanem vnímám jako tichou přítomnost, svobodnou nabídku pro kohokoliv k setkání, rozhovoru, modlitbě. Mnohé

Mezináboženské centrum olympijské vesnice

věci jsou však skryté pod „zpožděným tajemstvím“ a není možné o nich psát.

Největší událostí, která proběhla za dobu Vaší přítomnosti v ČOV, byly jistě LOH v Riu, jak se Vám tam líbilo?

Otče Oldřichu, každý sportovní fanoušek by se jistě rád setkal se svými oblíbenými sportovci. Vy jste se stal kaplanem Českého olympijského výboru a setkávání se sportovci je tak pro Vás náplní práce, jak jste se k tomu dostal?

Popište, prosím, blíže práci kaplana ČOV.

Olympijský kaplan je, slovy papeže Františka, služba „přátelské přítomnosti“. Poprvé s touto službou přišel italský národní olympijský výbor

V roce 2014 jsem si splnil svůj velký sen a odjel spolu s několika českými fanoušky na olympijské hry v Soči. Byla to nezapomenutelná zkušenost a velký zážitek. O mé cestě na olympiádu jsem později mluvil s panem kardinálem Dominikem Dukou, a ten mi nabídl možnost doprovázet na další olympiádě české sportovce jako jejich kaplan.

Měli čeští olympionici nějaké duchovní zázemí, např. kapli?

Brazilci přímo v olympijské vesnici vybudovali skromné mezináboženské centrum. V něm se nacházely místnosti ke ztišení a k modlitbě různých světových náboženství. Křesťanská kaple sloužila pro bohoslužby v mnoha světových jazycích včetně češtiny.

Co byl pro Vás osobně nejsilnější zážitek z olympiády?

Vedle mnoha úžasných sportovních výkonů to byl prohraný souboj Jiřího Berana v kordu. Když mu rozhodčí v důležitém okamžiku přiřkli bod, bez zaváhání zaprotestoval, že mu ten bod nepatří. To bylo velké rytiřské gesto. Stojí za to o něm mluvit a trochu si ho vnést do vlastního života – zamyslet se, jestli hrajeme vždy fér a jestli se dokážeme bez zaváhání ohradit, když se fér nehraje.

Děkujeme za rozhovor i za Vaši duchovní pomoc našim sportovcům. Ptal se Petr Lukeš

Křesťanská kaple

Foto: archiv otce Oldřicha Chocholáče a Jose Fernandes Jr. CC BY 2.0.

Pořád online

Ahoj Damiáne, díky za tvou velkou upřímnost. Přiznat si svou slabost – už to je prvním důležitým krokem k uzdravení. Závislost na internetu totiž opravdu existuje a člověk si musí dát velký pozor, aby do toho nespádl. Dalším pozitivním krokem je to, že ti to samotnému vadí. Když člověku něco nevádí, zdá se mu to normální a zvykne si na to.

Možná by stálo za to, podívat se, jak ses vlastně do tohoto stavu závislosti dostal. A cestou, kterou jsi přišel, tou se zase vrátit ven. Závislost na internetu totiž může

mít mnoho příčin. Někdy člověk vnímá, že není dostatečně

tečně doceněn, někdy si připadá jako outsider, někdy zážívá v životě takové tlaky, že je rád, že si u počítače trochu „uleví“, a pak to „ulevování“ už přestane mít pod kontrolou apod. Někdy se najde více příčin najednou. A je zde otázka, zda člověk nedosáhne jinou cestou a jinými prostředky stejného výsledku.

Problém je, že když je závislost rozvinutá, člověk už si není schopen sám poručit. Proto požádej rodiče, kamarády a přátele, aby ti pomohli „hlídat sám sebe“. Nabízím pár tipů, jak z toho ven:

- Nejprve se rozhodni, kolik času denně chceš na internetu strávit. Nastav si časomíru nebo popros o pomoc někoho staršího.

- Jestli Tě baví i něco jiného než internet, vědomě to rozvíjej. Snad to jsou věci, které Ti dělají radost a natolik Ti neškodí.

- Najdi si nové koníčky nebo nějakou práci, která Ti odvede myšlenky.

- Musíš ovšem počítat s tím, že zvyk je železná košile a že Tě to bude znova a znova lákat a stahovat dolů.

Pokud nic z toho nepomáhá a vnímáš, že je situace vážná, nestyď se říct to rodičům a poprosit je, aby s Tebou zašli za psychologem. Za svobodu to stojí. Pán Ježíš nás stvořil jako svobodné bytosti a nechce, abychom nikdy nikomu otročili. Ani internetu...

Přeji hodně sil v nelehkém boji, otec Lukáš Engelmann

Chtěl bych se zeptat, co mám dělat. Jsem závislý na internetu a chtělo by mě napravit, ale nevím jak. Damián, 11 let

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz